

Grundnotat om

Europa-Kommissionens forslag til Rådets direktiv om administrativt samarbejde på beskatningsområdet ("bistandsdirektivet"), KOM(2009)29 endelig af 2. februar 2009

Notatet sendes til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Skatteudvalg.

1. Resumé af forslaget

Direktivforslaget skal erstatte direktiv 77/799/EØF om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter og afgiftsbelastning af forsikringspræmier, af 19. december 1977 med senere ændringer.

Formålet med det nye direktiv er grundlæggende det samme som formålet med det gældende direktiv 77/799/EØF, nemlig at sikre, at der tilgås medlemslandene de oplysninger fra andre medlemslande, som er nødvendige til korrekt fastsættelse af skatte- eller afgiftstilsvær. Til dette formål indeholder det nye direktiv et vilkår om, at bankhemmelighed ikke skal kunne hindre udveksling af oplysninger. Baggrunden er, at udveksling af oplysninger er et virksomt middel i bekæmpelsen af grænseoverskridende skattesvig og skatteunddragelse. Det nye direktiv har til formål at styrke, administrativt forenkle og på visse punkter udvide den udveksling af oplysninger, som hidtil er foregået imellem medlemslandene med hjemmel i det gældende direktiv. Samarbejdet vil hermed komme på linje med det allerede etablerede administrative samarbejde på områderne for moms og punktafgifter.

Direktivet berører ikke medlemslandenes muligheder for at fastlægge, hvilke typer og niveauer af skatter der findes i det pågældende medlemsland. Direktivet regulerer heller ikke, hvilken brug modtagerlandene skal gøre af modtagne oplysninger.

Det gældende direktiv omfatter i dag kun direkte skatter og afgift af forsikringspræmier. Moms og en række punktafgifter, der i en periode har været omfattet

af direktivet, er nu reguleret af henholdsvis Rådets forordning (EF) nr. 1798/2003 og Rådets forordning 2073/2004.

Det foreslås, at det nye direktiv dels skal omfatte direkte skatter, dels de indirekte skatter, der ikke i forvejen er omfattet af én af de to ovennævnte forordninger. Formålet er, at samtlige skatter inden for Fællesskabet skal være omfattet af ensartede regler om udveksling af oplysninger.

Direktivforslaget indeholder regler om fem forskellige typer af bistand til fremskaffelse af oplysninger: udveksling efter anmodning, automatisk udveksling, spontan udveksling, embedsmænds tilstedeværelse på en anden medlemsstats territorium og samtidigt gennemførte undersøgelser ("simultane revisioner"). Disse fem typer er de samme som de fem typer af bistand, som almindeligvis indgår i aftaler om administrativ bistand i skattesager, der indgås bilateralt på grundlag af en bestemmelse i en dobbeltbeskatningsoverenskomstbestemmelse, der svarer til artikel 26 i OECD's model for dobbeltbeskatningsoverenskomster. Det gældende direktiv indeholder ikke regler om embedsmænds tilstedeværelse på en anden medlemsstats territorium.

Direktivforslaget udvider udbredelsen af bistandsformen automatisk udveksling af oplysninger, således at der fremover ikke kun skal udveksles "masseoplysninger" om forskellige kategorier af indkomst og kapital som nærmere besluttet af Kommissionen. Der skal fremover også automatisk udveksles oplysninger, f.eks. i situationer, hvor en medlemsstat vurderer det som sandsynligt, at der har fundet en overtrædelse af skattereglerne, skatteundgåelse eller -unddragelse sted i en anden medlemsstat, eller vurderer, at der er risiko for, at der vil ske ukorrekt beskatning i en anden medlemsstat.

Bestemmelsen om embedsmænds tilstedeværelse på anden en medlemsstats territorium tillader embedsmænd fra den anmodende stat at gøre brug af de kontrolbeføjelser, som er tillagt den anmodede medlemsstats embedsmænd.

Direktivforslaget indeholder regler om bistand i form af meddelelse af dokumenter og afgørelser hidrørende fra én medlemsstat til personer, der befinder sig i en anden medlemsstat. Meddelelsen skal foregå efter de regler, der gælder i den anmodede stat.

Direktivforslaget indeholder, i modsætning til det gældende direktiv, ingen udtrykkelig bestemmelse om, at oplysninger, der modtages i henhold til direktivet, skal hemmeligholdes på samme måde som oplysninger, der er indhentet i henhold til modtagerstatens egen lovgivning.

Bestemmelsen om videregivelse fastslår, at oplysninger der modtages i en medlemsstat i henhold til direktivet, kan videregives til andre myndigheder i den på-

gældende medlemsstat i overensstemmelse med den pågældende stats egen lovgivning, også i tilfælde, hvor der måtte være mulighed for, at oplysningerne kan anvendes til andre formål end formål end beskatning. Oplysningerne kan endvidere videregives til den kompetente myndighed i en tredje medlemsstat, forudsat at direktivets regler og procedurer overholdes.

Direktivforslaget indeholder en særlig bestemmelse hvorefter oplysninger, som en medlemsstat modtager fra et tredjeland, skal videregives til andre medlemsstater, medmindre dette hindres af internationale aftaler med det pågældende tredjeland.

Direktivforslagets bestemmelser om medlemsstaternes forpligtelser og begrænsninger heri fastslår som udgangspunkt, at den medlemsstat, der modtager en anmodning om oplysninger, skal anvende sine egne regler om informationsindsamling, selv om den ikke selv har brug for oplysningerne til egne skattemæssige formål.

Direktivforslaget forpligter ikke en medlemsstat til at indhente eller videregive oplysninger, hvis det ville være i strid med lovgivningen i medlemsstaten at gennemføre sådanne undersøgelser eller indhente sådanne oplysninger til egne formål.

En medlemsstat kan dog ikke afslå at indhente sådanne oplysninger, når de vedrører en person, der er skattemæssigt hjemmehørende i den medlemsstat, der anmoder om oplysningerne, alene med den begrundelse, at oplysningerne findes i et pengeinstitut el.lign., eller at oplysningerne vedrører ejerskabet til en juridisk person.

Disse bestemmelser vil bl.a. indebære, at medlemsstater, der har en udstrakt grad af bankhemmelighed, tvinges til at lempe bankhemmeligheden for så vidt angår personer, der er skattemæssigt hjemmehørende i andre medlemsstater.

Der er her tale om et markant brud med principper i det gældende direktiv, som alene fastslår, at: "Dette direktiv forpligter ikke til at foranstalte undersøgelser eller videregive oplysninger, såfremt den stat, der skal afgive oplysningerne, i henhold til egen lovgivning eller administrativ praksis er forhindret i at udføre disse undersøgelser eller i at fremskaffe eller anvende disse oplysninger til egne formål."

Direktivforslaget indeholder derudover – i modsætning til det gældende direktiv – en såkaldt "mestbegunstigelsesbestemmelse", dvs. en bestemmelse om, at hvis en medlemsstat har påtaget sig forpligtelser over for et ikke-EU-land til at afgive oplysninger i videre omfang end hvad der følger af direktivet, så skal medlemsstaten afgive oplysninger i samme omfang til de øvrige EU-medlemsstater.

For Danmarks vedkommende vil denne bestemmelse i direktivforslaget navnlig betyde, at den nordiske aftale om gensidig bistand i skattesager vil komme til at gælde over for alle EU-lande.

Direktivforslaget lægger visse begrænsninger på medlemsstaternes muligheder for at anmode om bistand i en anden medlemsstat. Herunder stilles der krav om, at den anmodende stat skal have udtømt egne rimelige muligheder for selv at skaffe oplysningerne, og krav om, at antallet og karakteren af anmodninger ikke samlet må udgøre en urimelig belastning af den anmodede stats myndigheder.

Hovedparten af direktivforslagets regler vedrører tilrettelæggelsen af det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne, herunder bl.a. regler om en organisationsplan, fælles procedureregler, fælles formularer, formater og kanaler for udveksling af oplysninger, udvidede feed-back-procedurer samt regler om en udvalgsprocedure for iværksættelse af tekniske foranstaltninger, informationsdeling og udarbejdelse af værktøjer og instrumenter, der kan begrænse hindringerne for en effektiv udveksling af oplysninger. Disse regler tildeler Kommissionen koordinerende, styrende og videnopsamlende funktioner, som vil udvide Kommissionens opgaver betydeligt i forhold til den nuværende situation.

Ifølge direktivforslaget skal direktivet evalueres 5 år efter dets ikrafttræden.

2. Baggrund

De Europæiske Fællesskaber har siden 1977 haft et direktiv om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder – direktiv 77/799/EØF. Direktivet er ændret talrige gange.

Det nye direktiv har samme grundlæggende formål som det gældende direktiv, nemlig at sikre udveksling blandt medlemslandene af de oplysninger, der er nødvendige for korrekt beskatning i det enkelte medlemsland af personer, virksomheder m.v. med økonomiske relationer til andre medlemslande.

Det gældende direktiv er særligt gennem de seneste 10 år blevet mere og mere utilstrækkeligt til middel til bekæmpelse af grænseoverskridende skattesvig og skatteunddragelse. Dette er bl.a. belyst af Rådets højtstående arbejdsgruppe vedrørende skattesvig i en rapport fra maj 2000 og senest i to meddelelser fra Kommissionen, KOM(2004)611 og KOM(2006)254.

En fundamental svaghed ved det gældende direktiv er således, at det tillader medlemsstaterne at afslå at medvirke til at indhente og videregive oplysninger, hvis staten er forhindret i at indhente oplysningerne af egen lovgivning eller egen administrativ praksis. Det betyder i praksis, at medlemsstater med en udstrakt grad af bankhemmelighed i vidt omfang kan afslå at give andre medlemsstater oplysninger om disse staters borgeres økonomiske forhold. Ifølge det nye direktivforslag skal bankhemmelighed ikke længere være til hinder for, at en

medlemsstat indhenter og videregiver oplysninger om personer og virksomheder, der er hjemmehørende i andre medlemsstater.

Frem for at søge at udbedre en lang række mangler og uhensigtsmæssigheder ved at foreslå ændringer i det gældende direktiv, har Kommissionen valgt at stille forslag om et nyt direktiv til afløsning af direktiv 77/799/EØF.

3. Hjemmelsgrundlag

Forslaget er fremsat med hjemmel i EF-Traktatens artikel 93 og 94, der begge kræver høring af Europaparlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg samt enstemmig vedtagelse af medlemsstaterne.

4. Nærhedsprincippet

I nærhedsnotat afgivet til EEU og SAU den 12. februar 2009 er oplyst, at Kommissionen har anført, at målene med forslaget ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne. Nationale skattemyndigheders stedlige kompetence er traditionelt afgrænset til staternes territorier, mens bekæmpelsen af skatte-svig fordrer handling på EU-niveau. Handling på unionsniveau udgør et mere effektivt middel end administrativt samarbejde mellem skattemyndighederne baseret på bilaterale eller multilaterale aftaler. Emnets natur fordrer en fælles tilgangsvinkel til betingelser og regler for procedurer, principper og redskaber, som kun kan opnås ved en fælles retsakt.

Kommissionen anser derfor forslaget for at være i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Den danske regering er enig heri.

5. Formål og indhold

Formålet med direktivforslaget er at sikre, at der tilgås medlemslandene oplysninger fra andre medlemslande, som er nødvendige til korrekt fastsættelse af skatte- eller afgiftstilsvar. Forslaget har til formål at styrke, administrativt forenkle og på visse punkter udvide den udveksling af oplysninger, som hidtil er foregået mellem medlemslandene med hjemmel i det gældende direktiv 77/799/EØF med senere ændringer.

Direktivets centrale bestemmelser er artikel 17, der berører bankhemmeligheden i medlemsstaterne, og artikel 18 med ”mestbegunstigelsesklausulen”.

Direktivforslaget er opdelt i et kapitel I (artikel 1-4) med almindelige bestemmelser, kapitel II (artikel 5-9) om udveksling af oplysninger, kapitel III (artikel 10-14) om andre former for administrativt samarbejde, kapitel IV (artikel 15-21) om betingelser for det administrative samarbejde, kapitel V (artikel 22) om forbindelser med Kommissionen, kapitel VI (artikel 23) om forbindelser med tredjelande og et afsluttende kapitel VII (artikel 24-29) om almindelige og afsluttende bestemmelser. Direktivforslaget er gennemgået nedenfor.

Artikel 1 – genstand

Direktivets genstand er de regler og procedurer, der skal gælde for det administrative samarbejde mellem medlemsstaterne indbyrdes og mellem medlemsstaterne og Kommissionen. Herunder regler og procedurer for elektronisk udveksling af oplysninger. Direktivet lægger op til, at elektronisk udveksling skal ske i videre omfang, end det er sket efter det gældende direktiv.

Artikel 2 – anvendelsesområde

Direktivets anvendelsesområde bliver alle direkte og indirekte skatter, som ikke i forvejen er omfattet af Rådets forordninger om henholdsvis moms og visse punktafgifter. Dette udgør en udvidelse i forhold til det gældende direktiv, som kun omfatter de direkte skatter, som er opregnet i direktivet for hver enkelt medlemsstats vedkommende, samt afgift af forsikringspræmier.

Artikel 3 – definitioner

Artiklen definerer en række begreber, som anvendes i direktivet. Herunder defineres den kompetente myndighed som enhver myndighed, som en medlemsstat direkte eller efter bemyndigelse har udpeget med henblik på gennemførelse af direktivet. I forhold til det gældende direktiv udgør denne definitionsbestemmelse en forenkling, idet man undgår en direktivbestemmelse, der alene nævner og opregner de kompetente myndigheder for samtlige medlemsstater, og som kræver løbende ajourføring.

Artikel 4 – organisatoriske bestemmelser

Artiklen indeholder praktiske regler om kompetente myndigheder og forbindelseskontorer, om samarbejdet mellem disse og om Kommissionens rolle som opsamlende og formidler af disse organisatoriske oplysninger om medlemsstaterne. De foreslåede regler er så vidt muligt parallelle med de tilsvarende regler om det administrative samarbejde om moms, som allerede er i gang.

Artikel 5 – procedure for udveksling af oplysninger efter anmodning

Artiklen indeholder en central regel om, at der kan udveksles oplysninger efter anmodning, men er hovedsagelig en beskrivelse af de administrative procedurer, der skal iagttages i forbindelse med en sådan anmodning. Artiklen udgør dermed en opkobling til de organisatoriske bestemmelser, der er fastlagt ved den foregående artikel.

Artikel 6 – administrative undersøgelser

Artiklen fastslår, at en medlemsstat, der anmodes om oplysninger, skal iværksætte de nødvendige administrative undersøgelser for at kunne opfylde anmodningen.

Artikel 7 - tidsfrister

Der foreslås en række tidsfrister for behandlingen af anmodninger om oplysninger. Den anmodede stat skal grundlæggende besvare anmodningen snarest muligt og senest 6 måneder efter modtagelsen. Dette udgør en ændring i forhold til det gældende direktiv, der alene forpligter modtagerstaten til at svare hurtigst muligt.

Artikel 8 – anvendelsesområde og betingelser for automatisk udveksling af oplysninger

Bestemmelsen fastslår for det første, at en række oplysninger skal udveksles automatisk. Præcis hvilke oplysninger det drejer sig om, og hvordan udvekslingen skal foregå, skal Kommissionen fastlægge inden 2 år efter direktivets ikrafttræden. Denne del af bestemmelsen må antages primært at være tilsigtet oplysninger, som forefindes i stort antal og kan udveksles via elektronisk medium under begrænset administrativ ressourceanvendelse. Bestemmelsen udgør i denne henseende en styrkelse af udvekslingen i forhold til det gældende direktiv, som alene i meget generelle vendinger muliggør automatisk udveksling af oplysninger.

Derudover nævnes en række eksempler på situationer, hvor medlemsstaterne fremover *også* skal afgive oplysninger automatisk. Det gælder eksempelvis, hvor den afgivende medlemsstat har grund til at tro, at der er eller kan være begået en overtrædelse af skattelovgivningen i en anden medlemsstat, eller skønner, at der er risiko for fejlagtig beskatning i en anden medlemsstat. Det er ikke uddybet, hvad der konkret skal afgives af oplysninger i disse tilfælde. Baggrunden er, at det her vil være forholdene i den individuelle sag, der bestemmer, hvilke oplysninger der skal afgives.

Endelig indeholder artiklen regler om Kommissionens inddragelse vedrørende de bilaterale eller multilaterale aftaler, som medlemsstaterne måtte indgå indbyrdes til styrkelse af automatisk udveksling af oplysninger. Herunder pålægges Kommissionen at udarbejde og vedtage en modelaftale. En sådan modelaftale vil være en nyskabelse.

Artikel 9 – anvendelsesområde og betingelser for spontan udveksling af oplysninger

Artiklen fastslår blot grundlæggende, at medlemsstaterne altid kan give hinanden oplysninger spontant. I det gældende direktiv findes en detaljeret bestemmelse om, hvornår oplysninger kan afgives spontant. De eksempler, der er nævnt der, kan nu genfindes i artikel 8, stk. 2, om de tilfælde, hvor der skal afgives automatiske, men individuelle oplysninger.

Artikel 10 – anvendelsesområde og betingelser for tilstedeværelse i administrative kontorer og deltagelse i administrative undersøgelser

Artiklen afløser en betydeligt mere kortfattet artikel i det gældende direktiv. Tilstedeværelse af embedsmænd fra én medlemsstat på en anden medlemsstats territorium fordrer dog stadig en aftale herom. De udenlandske embedsmænd skal

være omfattet af samme kontrolbeføjelser, som gælder for de indenlandske embedsmænd, der deltager i den administrative undersøgelse.

Artikel 11 – samtidig kontrol

Artiklen beskriver de procedurer, der skal anvendes, når to eller flere medlemsstater foretager samtidig kontrol af samme skatteyder eller samme sagskompleks. Forslaget indebærer en forenkling af de administrative procedurer i forhold til dem, der skal følges efter den tilsvarende bestemmelse i det gældende direktiv. De nye administrative procedurer minder om dem, der anvendes ved samtidige kontroller ifølge den nordiske bistandsaftale.

Artikel 12 – anmodning om meddelelse

Artiklen beskriver, hvordan en medlemsstat kan få bistand fra en anden medlemsstat til at få meddelt (forkyndt) afgørelser m.v. over for personer i den anden medlemsstat. Der findes en tilsvarende bestemmelse i det gældende direktiv.

Artikel 13 – feedback

Artiklen forpligter medlemsstaterne til at give hinanden feedback om anvendelsen af oplysninger, som er modtaget efter anmodning eller spontant. Der skal gives feedback hurtigst muligt og senest tre månederne efter, at svaret eller de spontane oplysninger er anvendt. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i det gældende direktiv, men feedback-bestemmelser vedrørende brugen af automatisk udvekslede oplysninger indgår almindeligvis i nyere danske bistandsaftaler.

Artikel 14 – udveksling af bedste praksis og erfaringer

Artiklen beskriver medlemsstaternes og Kommissionens indsats for at forbedre og styrke samarbejdet. Kommissionen får kompetence – efter konsultationsprocedure - at udstede retningslinjer vedrørende landeprofiler, risikostyringsteknikker og andre foranstaltninger til fremme af vidensdeling. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i det gældende direktiv.

Artikel 15 – videregivelse af oplysninger og dokumenter

Bestemmelsen fastlægger, i hvilket omfang og til hvem oplysninger, som udveksles i henhold til direktivet, må videregives. Grundlæggende tillades både videregivelse til andre myndigheder inden for modtagerstaten efter dennes lovgivning (også til andre formål end skattemæssige formål) og videregivelse til den kompetente myndighed i en tredje medlemsstat. En tilsvarende bestemmelse findes ikke i det gældende direktiv, som derimod indeholder en omfattende bestemmelse om tavshedspligt, som ikke er videreført.

Artikel 16 og 17 – forpligtelser

Disse bestemmelser er centrale for direktivforslagets gennembrud i forhold til medlemslandenes bankhemmelighed.

Bestemmelsernes hovedindhold er betingelserne for, at en medlemsstat kan afslå at afgive oplysninger, som den er anmodet om. Grundlæggende ukontroversielt – kan en medlemsstat afslå at afgive oplysninger, hvis antallet og arten af anmodninger fra samme medlemsstat i en periode tilsammen udgør en uforholdsmæssigt tung administrativ byrde, hvis den anmodende myndighed ikke har udfoldet tilstrækkelige anstrengelser for selv at tilvejebringe oplysningerne, eller hvis den anmodende medlemsstat ikke selv ville have været i stand til at komme med tilsvarende oplysninger, hvis rollerne havde været ombyttede. En anmodning om oplysninger kan også afslås, hvis den ville føre til videregivelse af erhvervsmæssige, industrielle eller faglige hemmeligheder m.v., eller hvis videregivelse ville stride imod almene interesser.

Direktivet forpligter ikke en medlemsstat til at ”foretage undersøgelser eller meddele oplysninger, hvis det ville være i strid med lovgivningen i denne medlemsstat at foretage sådanne undersøgelser eller indhente de efterspurgte oplysninger til eget brug. Dette vilkår skal dog læses i sammenhæng med begrænsningerne i artikel 17. Herefter kan en medlemsstat for det første ikke afslå at levere oplysninger, fordi den ikke selv har national interesse i oplysningerne. På dette punkt udgør direktivforslaget et radikalt brud med det gældende direktiv. For det andet kan en medlemsstat heller ikke afslå at levere oplysninger om en person, der er skattemæssigt hjemmehørende i en anden medlemsstat, alene fordi oplysningerne skal indhentes hos en bank, en anden finansieringsinstitution, en forvalter eller en person, der handler som repræsentant eller betroet person, eller fordi oplysningerne vedrører en persons ejerskabsinteresser. Dette led i bestemmelsen, som også er nyt, indebærer, at medlemsstater med en udstrakt grad af bankhemmelighed, ikke vil kunne håndhæve denne i forhold til personer, der er skattemæssigt hjemmehørende i andre medlemsstater. Bestemmelsen kan således opfattes som et afgrænset ”brud på bankhemmeligheden”.

Artikel 18 – bredere samarbejde

Artiklen indeholder den såkaldte ”mestbegunstigelsesklausul”. Den betyder, at når en medlemsstat har indgået aftaler med et land uden for unionen om bistand i skattesager i de former, der er omfattet af direktivet, så har alle andre EU-medlemsstater samme rettigheder i forhold til den pågældende medlemsstat som aftalepartnern. I Danmarks tilfælde kan dette navnlig få betydning med hensyn til den multilaterale nordiske aftale om bistand i skattesager og for eventuelle senere revisioner af denne.

Artikel 19 og 20 – standardformularer, elektroniske formater og bestemmelser om den praktiske gennemførelse

Artiklen indeholder regler, der konsoliderer et udviklingsarbejde, som Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne har gennemført over en årrække.

Artikel 21 – særlige forpligtelser

Artiklen pålægger medlemsstaterne nogle forpligtelser i tilknytning til de organisatoriske regler om de kompetente myndigheder m.v., der er indeholdt i artikel 4.

Artikel 22 - evaluering

Artiklen omhandler de statistiske oplysninger m.v., som medlemsstaterne skal afgive til Kommissionen.

Artikel 23 – udveksling af oplysninger med tredjelande

Artiklen omhandler oplysninger, som medlemslandene modtager fra eller videregiver til lande uden for unionen. Modtagne oplysninger skal videresendes til andre medlemslande, som har interesse i dem, medmindre dette hindres af modtagerlandets aftaler med tredjelandet. Oplysninger, som er modtaget fra et andet medlemsland kan videregives til et tredjeland, hvis de kompetente myndigheder er enige om det, og hvis der er indgået aftaler med tredjelandet om udveksling af oplysninger i skattesager. Baggrunden for artiklen er de seneste svindelsager, som har involveret både en EU-medlemsstat og et tredjeland.

Artikel 24–29 – almindelige og afsluttende bestemmelser

De afsluttende bestemmelser omhandler oprettelsen af ”Udvalget for Administrativt Samarbejde på Beskatningsområdet”, som skal bistå Kommissionen, om Afrapportering over for Parlamentet og Rådet senest 5 år efter gennemførelsen af direktivet, om ophævelse af det gældende bistandsdirektiv, om medlemsstaternes gennemførelsesprocedure, om ikrafttræden og om, at direktivet er rettet til medlemsstaterne.

6. Europa-Parlamentets udtalelser

Europa-Parlamentet skal høres i overensstemmelse med proceduren i EF-traktatens artikel 93 og 94. Der foreligger endnu ikke en udtalelse.

7. Gældende dansk ret og forslagets konsekvenser herfor

Efter gældende dansk ret varetages de opgaver, der omfattes af direktivet, af SKAT, som er organiseret som en enhedsforvaltning med eget ansvar for den interne organisering og løsning af arbejdsopgaverne. Artiklerne om den organisatoriske tilrettelæggelse af den kompetente myndighed kræver derfor ikke ændringer i dansk lovgivning og fordrer i øvrigt næppe grundlæggende ændringer i den måde, hvorpå disse arbejdsopgaver hidtil har været tilrettelagt inden for SKAT.

Konsekvenserne af forslaget om automatisk udveksling af oplysninger efter nærmere regler fastsat af Kommissionen kan ikke vurderes, før Kommissionens forslag til sådan udveksling af oplysninger foreligger. Det skal ifølge direktivforslaget være sket senest 2 år efter direktivets ikrafttræden. Afhængig af ud-

formningen heraf kan tilpasninger i de danske indberetningsregler komme på tale. Det er ligeledes muligt, at der må ændres i kontrol- og indberetningsreglerne vedrørende danske pengeinstitutter m.v. for at tilgodese direktivforslagets lempelse af bankhemmeligheden.

Bestemmelsen om videregivelse af modtagne oplysninger til andre myndigheder og andre medlemsstater udgør en væsentlig udvidelse i forhold til gældende dansk praksis. Det antages, at direktivforslaget er i overensstemmelse med persondataloven, eftersom denne er EU-baseret, og direktivforslaget er nøje gennemgået af Rådets Juridiske Tjeneste forud for fremsættelsen. Derimod kan direktivet udgøre en udfordring i forhold til de danske skattemyndigheders skærpede tavshedspligt, når der skal afgives oplysninger herfra til andre medlemsstater.

Direktivforslaget indeholder nogle tidsfrister, bl.a. tidsfrister for besvarelse af anmodninger om oplysninger. Sådanne tidsfrister findes ikke i gældende dansk ret, men vil skulle indføres ved implementeringen af direktivet.

8. Forslagets konsekvenser for statsfinanserne, samfundsøkonomien, miljøet eller beskyttelsesniveauet

Gennemførelse af direktivforslaget vil medvirke til at begrænse utilsigtede provenutab, der opstår ved udnyttelse af skatteregler og skatteunddragelse. Direktivet vil på længere sigt have en positiv virkning for statsfinanserne og samfundsøkonomien, hvis størrelse det dog ikke er muligt at skønne over.

Gennemførelse af direktivforslaget forventes at medføre et behov for øgede ressourcer i SKAT, herunder udgifter til systemudvikling. Der kan ikke skønnes over størrelsen heraf, før direktivets endelige udformning kendes, og før Kommissionen har fastlagt, hvilke oplysninger der skal udveksles automatisk, og hvilke statistiske oplysninger medlemsstaterne skal afgives, samt fremgangsmåderne herfor.

Forslaget har ikke konsekvenser for hverken miljøet eller beskyttelsesniveauet.

9. Høring

Direktivforslaget sendes i høring hos Advokatsamfundet, CEPOS – Center for Politiske Studier, Center for Kvalitet i Reguleringen, Finansrådet, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, Forsikring og Pension, Forvaltningshøjskolen og SKAT.

10 Regeringens foreløbige generelle holdning

Danmark kan støtte Kommissionens forslag på alle punkter.

11. Generelle forventninger til andre landes holdninger

Det forventes, at flertallet af landene vil støtte det foreliggende direktivforslag.

Luxembourg har dog tilkendegivet betænkeligheder ved det element af ”lempelse af bankhemmeligheden”, som forslaget indeholder. Luxembourg finder, at forslaget er vanskeligt foreneligt med Kommissionens forslag til ændringer i direktiv 2003/48/EØF om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, KOM(2008)727, som kom den 13. november 2008, og hvori der er taget udgangspunkt i, at tre medlemsstater (Luxembourg, Østrig og Belgien) fortsat opkræver kildeskat af renteindtægter i stedet for at udveksle oplysninger om dem. Luxembourg finder, at kildeskat er et mere effektivt middel til bekæmpelse af skatteunddragelse end ”lempelse af bankhemmeligheden”, som blot ville føre til, at kapital forlader Europa. Luxembourg har tilkendegivet at ville drøfte sin position nærmere med de øvrige ”kildeskattelande” – Østrig, Belgien og Schweiz.